

Arrest

nr. 192 858 van 29 september 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 7 november 2014 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaarde op 8 september 2009 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 9 september 2009 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 22 juli 2010 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest

nummer 50 018 van 25 oktober 2010 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus.

Op 7 januari 2011 diende verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet). Zij actualiseerde deze aanvraag op 28 november 2011.

Op 25 januari 2011 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk.

Op 27 januari 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad.

Op 7 mei 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 januari 2013 verklaarde de gemachtigde deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dezelfde dag werd haar ook een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Deze beslissingen werden op 12 april 2013 ingetrokken.

Op 22 februari 2013 werd verzoekster opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 29 maart 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2013 verklaarde de gemachtigde deze derde aanvraag om medische regularisatie onontvankelijk. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad.

Op 3 oktober 2013 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij hij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 mei 2012 onontvankelijk verklaarde. De gemachtigde nam dezelfde dag ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad.

Op 27 maart 2014 diende verzoekster een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 8 mei 2014 verklaarde de gemachtigde ook deze vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De gemachtigde nam dezelfde dag opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende ook tegen deze beslissingen beroep in gekend onder het rolnummer RvV X

Op 22 oktober 2014 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De ambtenaar-geneesheer stelde een advies op dat als volgt luidt:

"T., K.K. (R.R.: [...])

Vrouwelijk

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te S. op [...]1953

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 22.10.2014 en d.d. 27.03.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 22.10.2014 een standaard; medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. Th. V.P. op 23.09.2014 Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 27.02.2014, 19.12.2013, 04.02.2012 en 29.05.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag

d.d. 27.03.2014 waarvoor DVZ op 05.08.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening."

Op 7 november 2014 verklaarde de gemachtigde ook de vijfde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.10.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

*T., K.K. (R.R.: [...])
nationaliteit: Russische Federatie
geboren te S. op [...] 1953
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 8/5/2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.27.3.2014. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 27.3.2014 (zie bevestiging arts dd.12.11.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 8/5/2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)."

Op 13 november 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing, zij luidt als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

*naam : T.
voornaam : K.K.
geboortedatum : [...]1953
geboorteplaats : S.
nationaliteit : Russische Federatie*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Geldig paspoort voorzien van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: geen gevolg gegeven aan het bevel het grondgebied te verlaten dd 8.5.2014"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in een eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten het gebrek aan samenhang op tussen de beide bestreden beslissingen. Volgens verweerder zouden de twee aangevochten beslissingen niet van dien aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of in het licht van de goede rechtsbedeling.

De Raad volgt dit standpunt niet. Verzoekster stelt immers volkomen terecht in haar verzoekschrift dat het bestreden bevel werd betekend op hetzelfde ogenblik als de eerste bestreden beslissing. Hierdoor kan aangenomen worden dat verweerder het bevel pas heeft uitgevaardigd naar aanleiding van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt eveneens vast dat beide beslissingen werden genomen door dezelfde gemachtigde.

De Raad acht het dan ook gepast, wegens de duidelijke samenhang met het oog op de goede rechtsbedeling en om proceseconomische redenen het beroep tegen beide bestreden beslissingen samen te behandelen.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota een tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten op omdat verzoekster geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de gemachtigde immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft volgens verweerder dan ook geen belang bij de vernietiging van de verwijderingsmaatregel.

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat van een gebonden bevoegdheid sprake is "wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing" (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

De vermelding "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit, nu deze zinsnede immers de hiërarchie der rechtsnormen reflecteert. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het woordje "moet" in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060). *In casu* werd in het bestreden bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Na een eventuele vernietiging ervan is de gemachtigde er

niet toe gehouden opnieuw een bevel te geven, noch een bevel af te geven zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Het komt niet aan de Raad, noch aan verweerder in de nota toe hierop vooruit te lopen.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit ook uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (artikel 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de gemachtigde kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat impliciet doch zeker verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is evenmin een antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de gemachtigde hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven na eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is.

Dat er door verzoekster bij de aanvraag daterend uit oktober 2014 tal van bijkomende documentatie werd gevoegd betreffende enerzijds de ernst van de medische toestand en anderzijds het gebrek aan toegankelijke en beschikbare medische zorgen voor verzoekster met dergelijke pathologie.

Dat al te gemakkelijk en zonder enige afdoende motivering al deze argumenten en stukken zomaar aan de kant geschoven zijn.

Dat verzoekster met de meeste klem de blote bewering betwist als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van verzoekster en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand enerzijds en er sprake is van tal van aanvullende documenten inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoekster zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond (Tsjetsjeense origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekster onmogelijk terug kan door de ernstige problemen in haar land van herkomst.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een

onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijkshalve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekster aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte-toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid.

In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing waarin beweerd werd dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst en er dus ook geen onmenselijke behandeling aan de orde kan zijn, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer dient te zijn dan de enkele verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerd zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is.”

Tenslotte voert verzoekster in haar derde middel opnieuw een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij meent ook dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM) werd geschonden.

Haar derde middel luidt als volgt:

“In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst dit gelet op de verergerde medische problematiek in hoofde van verzoekster.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing waarin werd gesteld dat geen sprake kan zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling met verwijzing naar algemeen bronnenmateriaal van het jaar 2011.

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat bovendien door verzoekster bij haar nieuwe aanvraag ook bepaalde stukken werden gevoegd waaruit blijkt dat de medische zorgen NIET toegankelijk en NIET beschikbaar zijn voor haar OP HEDEN in het land van herkomst.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoeker een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op haar ziekte-toestand, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.

Dat er nergens enige repliek wordt geformuleerd noch op de nieuwe medische attesten die stellen dat er sprake is van een er verslechterde toestand, en ook niet op de verschillende stukken die aantonen dat er onmogelijkheid is tot behandeling in het land van herkomst.

Nergens wordt medisch bronnenmateriaal vermeld, alles blijft bij gratuite beweringen.

Dat om dezelfde redenen als hoger vermeld ook het bevel om het grondgebied evenals het inreisverbod beide dienen vernietigd te worden.”

Gezien het betoog ontwikkeld in de drie middelen gelijkaardig is, worden deze middelen gezamenlijk behandeld.

Verzoekster voert aan dat de ambtenaar-geneesheer en de gemachtigde onterecht geoordeeld hebben dat de ziekte reeds eerder zou ingeroepen zijn in het kader van een eerdere aanvraag en er geen sprake is van een nieuwe pathologie aangezien zij meent dat haar gezondheid achteruit is gegaan of de blijvende aandoening verergerd is. Bovendien stelt zij dat er geen rekening werd gehouden met heel wat recente en relevante nieuwe stukken betreffende de ernst van de medische toestand, betreffende de psychologische problematiek en betreffende de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de gezondheidszorgen in haar land van herkomst terwijl artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet enkel spreekt van een onontvankelijke aanvraag indien “*de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag reeds werden ingeroepen*”. Verzoekster meent dan ook dat niet met alle ingeroepen elementen, argumenten en documenten van de aanvraag is rekening gehouden, zij niet op hun waarde werden beoordeeld en de inhoud ervan nooit werd weerlegd. De gemachtigde en de arts-adviseur hebben nagelaten te motiveren over de nefaste evolutie van de pathologie, de noodzaak tot nieuwe behandeling en de onbeschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst. Verzoekster betwist met klem dat er reeds een uitspraak is gedaan betreffende haar medische problematiek of dat de uitspraak nog steeds zou gelden voor de actuele medische problematiek.

Verzoekster is verder van oordeel dat ze zeer ernstig ziek is, dat er wel degelijk een behandeling noodzakelijk is en een duidelijk gevaar bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland. De ambtenaar-geneesheer had volgens haar een onderzoek moeten doen naar de mogelijkheden tot effectieve behandeling van de aandoening in het herkomstland teneinde een grove onzorgvuldigheid te vermijden. Zij meent dat verweerder hierbij rekening had moeten houden met de nieuwe stukken die ter ondersteuning van haar aanvraag werden ingediend. Verzoekster is van oordeel dat de gemachtigde zich er niet zomaar mee kon vergenoegen dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomende motivering of een meer uitgebreid advies zou vereist zijn. Verzoekster ontwaart een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in het feit dat de arts-adviseur niet of niet afdoende heeft nagegaan of er sprake is van een onmiddellijk gevaar voor het leven, of er geen reëel risico is voor de fysieke integriteit en of er geen sprake is van een gevaar voor een onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling.

Volgens verzoekster gaat het *in casu* over een gestandaardiseerde motivering, had de verwerende partij in een bijkomende motivering of in een meer uitgebreid advies moeten voorzien en had zij de aanvullende stukken niet kunnen opzij schuiven door verwijzing naar de voorgaande beslissing. In die vorige beslissing zou beweerd geweest zijn dat de noodzakelijke medische zorgen toegankelijk en beschikbaar zijn. Verzoekster verwijst naar haar aanvraag en de door haar voorgelegde standaard medische getuigschriften waarin uitdrukkelijk zou gewezen zijn op een verergering van de toestand in geval van stopzetting van de behandeling. Zij meent dat de ambtenaar-geneesheer een grondig en volledig nieuw onderzoek had moeten doen naar de ziekte-toestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in Tsjetsjenië en zijn beweringen minstens had moeten steunen op bronnenmateriaal. Opnieuw stelt zij dat de ambtenaar-geneesheer zou nagelaten hebben een standpunt in te nemen aangaande de vraag in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na terugkeer naar het herkomstland of wat de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster zouden zijn. Hierdoor zou een manifeste schending aan de orde zijn van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en zou er geen duidelijkheid zijn of er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Tot slot stelt verzoekster dat om dezelfde redenen ook het bevel om het grondgebied en het inreisverbod moeten vernietigd worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat reeds in de beslissing van 8 mei 2014 uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van verzoekster. Bijgevolg verklaarde de gemachtigde op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet de aanvraag van 22 oktober 2014 onontvankelijk. De gemachtigde verwijst naar de bevestiging in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Dit advies stelt dat uit de door verzoekster ingediende medisch getuigschriften en de stukken van 27 februari 2014, 19 december 2013, 4 februari 2012 en 29 mei 2014 blijkt dat de aandoening van verzoekster niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest toegevoegd aan verzoeksters aanvraag van 27 maart 2014. Ook de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing is verzoekster aldus bekend.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, nl. artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen

adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Hieruit blijkt dat de elementen die worden ingeroepen ter ondersteuning van een verblijfsaanvraag betrekking hebben op de ziekte, de graad van ernst, de noodzakelijk geachte behandeling, en de mogelijkheden en toegankelijkheid tot een adequate behandeling in het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoekster in het algemeen naar de nefaste evolutie van de pathologie, de noodzaak tot een behandeling en de nieuwe stukken verwijst, die ze bij haar aanvraag van 22 oktober 2014 heeft toegevoegd die haar ziekte-toestand en de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst moeten bewijzen. Ze concretiseert haar kritiek echter niet. De arts-adviseur diende de documenten te vergelijken die werden neergelegd voor de aanvraag van 27 maart 2014 met die voor de huidige aanvraag, met name de aanvraag van 22 oktober 2014. De Raad heeft er het raden naar welke nefaste evolutie verzoekster bedoelt. Waar ten tijde van de vorige aanvraag er nog sprake was in een medische attest van de huisarts van een eventueel risico op suïcidale ideeën bij stopzetting van de behandeling - risico dat overigens bij de vierde aanvraag reeds niet door de psychiater werd bevestigd -, wordt dit in de nieuwe voorgelegde stukken voorgelegd bij de vijfde aanvraag opgesteld door verzoeksters behandelende psychiater van 28 mei 2014 en 23 september 2014 niet meer herhaald. Nergens kan een verergering van verzoeksters gezondheidstoestand worden uit afgeleid, in tegendeel zijn de voorgeschreven medicijnen en behandeling nog steeds dezelfde. Uit het meest recente standaard medische getuigschrift blijkt zelfs dat verzoekster minder geneesmiddelen werden voorgeschreven. Wat betreft de voorgehouden onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de behandeling gaat verzoekster eraan voorbij dat dit reeds in de vorige aanvraag van 27 maart 2014 werd aangehaald en dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 april 2014 stelde dat hij de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch acht en dus niet essentieel en dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf de aandoening zijn beloop kent over enkele maanden tot jaren en meestal spontaan evolueert in gunstige zin. Verzoeksters bewering dat in de eerdere beslissing gesteld was dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is, is bijgevolg manifest onjuist aangezien de ambtenaar-geneesheer juist stelde dat de behandeling niet essentieel is en daarom niet is overgegaan tot een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling. De Raad wijst er hierbij op dat uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet immers niet kan worden afgeleid dat een ambtenaar-geneesheer nog een onderzoek dient door te voeren inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een medische behandeling in het land van herkomst van een vreemdeling, indien hij van oordeel is dat, gelet op de aard van de aangevoerde aandoening, het niet beschikbaar of toegankelijk zijn van de behandelingen voor de door deze vreemdeling aangevoerde medische problematiek toch niet kan leiden tot de vaststelling dat er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad oordeelde reeds in zijn arrest nr. 192 857 van 29 september 2017 dat de beoordelingen van de gemachtigde en de arts-adviseur naar aanleiding van de aanvraag van 27 maart 2014 niet onwettig konden worden bevonden. Bijgevolg is het dan ook *in casu* niet dienstig om voor dezelfde aandoening opnieuw te wijzen op elementen bij de aanvraag van 22 oktober 2014, die moeten aantonen dat de behandeling in het herkomstland niet beschikbaar of toegankelijk is.

Verzoekster toont allerm minst aan dat de door haar ingediende aanvraag van 22 oktober 2014 elementen bevat die niet eerder in de vorige aanvragen werden ingeroepen. De Raad volgt verzoekster dus geenszins waar zij betwist dat er reeds een uitspraak is gedaan betreffende haar medische problematiek

en aanvaardt wel degelijk dat de beoordeling die is voortgevloeid uit de vorige aanvraag nog steeds geldt voor de actuele medische problematiek.

Waar verzoekster meent dat het onderzoek door de arts-adviseur grondig moet gebeuren, kan zij gevolgd worden, maar de Raad moet vaststellen dat het verdere betoog van verzoekster eraan voorbij gaat dat de gemachtigde ertoe gehouden is op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet een aanvraag onontvankelijk te verklaren als de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Het gehele betoog is erop gericht dat de arts-adviseur had moeten overgaan tot een klassiek onderzoek naar de in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde risico's. Nu de Raad verzoekster niet kan volgen in haar betoog dat er nieuwe elementen voorliggen, kan ook niet aangenomen worden dat de arts-adviseur een onzorgvuldigheid of kennelijk onredelijk handelen zou vertoond hebben door niet over te gaan tot een volledig nieuw onderzoek naar een gevaar voor het leven, voor de fysieke integriteit of op een onmenselijke behandeling wegens gebrek aan adequate behandeling in het herkomstland. Om dezelfde reden onderschrijft de Raad evenmin een gebrek aan afdoende motivering. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de gemachtigde zich heeft beperkt tot de vaststelling dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals *supra* reeds gesteld heeft de gemachtigde, met verwijzing naar het advies, duidelijk gemotiveerd waarom de aanvraag wordt geacht geen nieuwe elementen te bevatten in vergelijking met de vorige aanvraag. Een bijkomende motivering, extra medische bronvermelding of een meer uitgebreid advies is *in casu* niet vereist.

Het betoog van verzoekster dat de arts-adviseur heeft nagelaten een standpunt in te nemen aangaande de vraag in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na terugkeer naar het herkomstland of wat de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster zouden zijn, is thans wederom niet dienstig. De arts-adviseur had reeds naar aanleiding van een vorige aanvraag aangegeven dat hij van oordeel is dat de aandoening geen behandeling behoeft en de aandoening ook zonder behandeling en ongeacht het herkomstland geen actueel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. In zijn advies van 30 april 2014 was hij dus reeds ingegaan op de vraag naar het gevolg van een terugkeer naar het herkomstland. Die beoordeling heeft de Raad niet onwettig geacht bij arrest nr. 192 857 van 29 september 2017.

Op grond van het betoog van verzoekster kan de Raad geen schending aannemen van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies aangegeven dat hij van mening is dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de aandoening van verzoekster in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in de attesten gevoegd bij de vorige aanvraag. De Raad heeft deze beoordeling *supra* niet onwettig bevonden zodat de vorige analyse van de ambtenaar-geneesheer noch steeds van toepassing is en ook op die grond geen schending van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

Verzoekster steunt haar middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten op haar middelen tegen de eerste bestreden beslissing. Nu deze ongegrond werden bevonden, kunnen zij niet leiden tot de vernietiging van het aangevochten bevel. Waar verzoekster nog stelt dat “het inreisverbod” moet vernietigd worden, blijkt niet dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES